

[Udenrigsministeren]

der er endda risiko for et fald. Danmark vil sække agterud i forhold til de andre europæiske lande, og vi risikerer at falde af vognen i den internationale konkurrence.

Derfor er ikke alene den bedste, men også den eneste vej fremad, at Danmark arbejder for et bedre EF, og det tilbyder EF-reformen, et EF, der er bedre for Europa og dermed også for Danmark, et bedre EF, der tilbyder løsninger på de problemer, som det danske samfund står over for, løsninger, der er baseret på samarbejde og solidaritet med de øvrige vesteuropæiske lande.

For den enkelte dansker er det naturlige spørgsmål: hvad betyder dette for mig? Et ja betyder udsigt til økonomisk fremgang, et stabilt Danmark i snævert samarbejde med vore vesteuropæiske allierede og venner, et forsøg på at forøge produktion og beskæftigelse gennem en stærkere indsats vedrørende forskning og teknologi, en stærkere indsats vedrørende arbejdsmiljø og det ydre miljø. Kort sagt: ingen usikkerhed, ingen hasard med produktion, valuta og arbejdspladser, fortsættelse af den økonomiske fremgang og større tryk på forskning og teknologi.

Et nej betyder derimod usikkerhed om Danmarks deltagelse i det vesteuropæiske samarbejde, usikkerhed om vor produktion, vor valutaindtjening og dermed også vor beskæftigelse.

En usikker fremtid for det danske samfund og dermed også for den enkelte danskers velstand og velfærd kan ingen være tjent med. Derfor fastholder regeringen, at hvis EF-pakken fortsat møder afvisning fra et flertal i folketinget, må spørgsmålet forelægges befolkningen til en vejledende folkeafstemning.

Forhandling

Ivar Nørgaard (S):

Forleden afviste et flertal i folketinget den såkaldte EF-pakke, og vi opfordrede regeringen til at optage forhandlinger for at få lukket den op.

Efter de redegørelser, som statsministeren og udenrigsministeren kom med forleden, var der ikke store forventninger om, at det skulle lykkes nogen af ministrene – og i hvert fald slet ikke udenrigsministeren, som jo har udtrykt stor tilfredshed med pakkens indhold, og hvis parti ønsker at gå langt videre

end det, der er indeholdt i pakken – at overbevise kollegaerne i andre lande om, at denne pakke skulle løses op og laves om. Men vi er jo desværre i den situation, at vi kun har den udenrigsminister, så det er jo ham, vi må bruge.

Han havde, allerede inden vi opfordrede ham, iværksat sit eget show ved at leje en stor flyvemaskine, i hvilken kan puttede en række journalister ind, som skulle overvære, hvor vanskeligt det ville være for ham at overbevise de enkelte kollegaer i hovedstæderne, og han smilede huldsligt, hver gang fjernsynet var på og fotografene var der, når han måtte meddele, at kollegaerne desværre ikke kunne imødekomme de danske ønsker. Det så han ud til at være meget ked af.

Det er derfor slet ikke overraskende, når statsministeren og udenrigsministeren i dag meddeler os, at det desværre mislykkedes at efterkomme flertallets ønske om at få lukket pakken op. Regeringen har ikke ønsket, at den skulle lukkes op. Regeringen har tværtimod argumenteret for, at det næsten var en 100 pct.s sejr for Danmark, at man nu havde vedtaget sådan en pakke i EF.

Men noget skal udenrigsministeren jo fortælle os om sin rejse, og han skal også fortælle, at det blev fulgt op på ministermødet i går.

Men hvad er det så, udenrigsministeren fortæller os? Ja, han siger: de kan ikke forstå os dernede i det store udland. De kan ikke forstå, at vi vil have slettet bestemmelserne om institutionerne, om EF-Parlamentet. Det kan udenrigsministeren heller ikke selv forstå, og derfor er det nok lidt svært for ham at gøre de andre det forståeligt.

Sagen er jo den, at indtil den nuværende regering lod sig presse under forhandlingerne med de andre regeringer til at gå med til ændringer i institutionerne, udtalte såvel statsministeren som udenrigsministeren sig om, hvor unødvendigt det var med traktatændringer. Udenrigsministeren brugte en masse citater fra fine udenlandske blade. Jeg skal nøjes med at citere et hjemligt, lokalt dansk blad: Berlingske Tidende. I dette nationale lokale blad siger statsministeren den 1. januar i år:

»Lidt forenklet kan man sige, at diskussionen har været ført mellem to hovedsynspunkter.

Ifølge det ene – og her finder vi flertallet af de oprindelige medlemslande – er det